

[Oluf Pedersen.]

enkelte Undtagelser, som der maaske nok kunde være Grund til at have den Foranstaltning over for.

Bestemmelserne om Berigtigelse er meget godt affattet med Hensyn til den Form, hvorunder man kan kræve Berigtigelse, derimod forekommer det mig, at Berigtigelsesnævnet er en ganske overflødig Indretning. Man maa kunne lave Lovene saadan, at de er til at forstaa for Menigmand, og hvad skal man saa med et Berigtigelsesnævn, oven i Købet sammensat af en Dommer og to Presse mænd? Jeg personlig vilde ikke have nogen særlig Tillid til, at dette Berigtigelsesnævn kunde afgøre Sagerne uden at tage Parti i dem. Jeg synes ikke, at det er et upartisk Nævn, man der faar. Det vil være meget bedre blot at fastsætte, i hvilke Tilfælde Berigtigelse kan finde Sted, og saa i øvrigt, hvis der er nogen, der ikke vil optage den, lade Spørgsmaalet gaa til Afgørelse ved Domstolene. Det foreslaaede Berigtigelsesnævn er ganske overflødig, og det er ogsaa, saa vidt jeg kan skønne, i Praksis meget omstændeligt; hvis det drejer sig om en Berigtigelse f. Eks. i et Blad, der udkommer et Sted fjernt fra København, skal Sagen maaske ind til et Berigtigelsesnævn her i Byen.

Det er givet, at Pressen har en stor Magt, og det er ogsaa givet, at vi i det store og hele har en god Presse her i Landet. Det skyldes ogsaa dette, at selv om Redaktørerne har den store Magt, er de nødt til at skrive saadan, at det nogenlunde passer Folk. Hvis ikke de gør det, afsiger Folk Bladet. Jeg tillægger denne Kontrol, at man kan afsige et Blad, hvis man ikke synes om det, der staar der, eller det er galt, hvad der staar der, betydelig Værdi. En Kontrol af denne Art gør sig mindre gældende, hvor det er en Organisation, der udgiver Bladet. Ser man f. Eks. paa, hvordan Folk bliver behandlet i den socialdemokratiske Presse, der udgives af en Organisation, sammenlignet med den saakaldte privatkapitalistiske Presse, forekommer det mig, at den socialdemokratiske Presse er den Presse, som optræder mest ufint. Med Hensyn til Indsendere stiller mange Blade sig paa det Standpunkt, at de altid giver Adgang for Indsendere. Jeg synes, at det er en udmærket Ordning. I den socialdemokratiske Presse har man det derimod ofte saadan, at der ingen Adgang er for Indsenderne, og hvis man skal omtale de politiske Modstandere, prøver man paa, om man ikke kan gøre det hele til Grin. Det er jo ogsaa dette Forhold, at den socialdemokratiske

Presse som Helhed er daarligere redigeret, der er Aarsag til, at denne Presse ikke har en Indflydelse, som svarer til den politiske Magt, Partiet har.

I det store og hele er der Grund til at takke Justitsministeren for Lovforslaget, og jeg synes, at naar vi i sin Tid har stillet et Forslag og nu hovedsagelig faar Ønskerne opfyldt, skal man sige Tak for det. Jeg synes, at det er forkert, naar man gør som Venstre, der, dengang man behandlede Retsforbundets Forslag, sagde, at de ønskede, der maatte fremkomme Forslag om en ny Presselov — jeg skal med den højttærede Formands Tilladelse anføre et kort Citat fra Behandlingen af vort Lovforslag, Folketingstidende for 1932—33 Sp. 2572, hvor det ærede Medlem Hr. Julin sagde: „Mit Parti vilde sætte Pris paa, om vi snarest muligt kunde komme i Arbejde med en Revision af den bestaaende Presselov“ —, men nu til min Overraskelse lader Partiets Ordfører sige, at Venstre ikke har haft noget Ønske om nogen Revision af Presseloven. Man skal ikke være utaknemmelig, naar man faar sine Ønsker opfyldt.

Men det maa jo være saadan, at man ikke faar nogen Form for Censur. Der har været Røster fremme om, at der har været Anslag imod den frie Presse, og vi har set, at paa et Omraade, Filmen, som er fremkommet senere, er man kommet ind paa at ville censurere; det gælder ogsaa et andet Omraade, nemlig Radioen, hvor vi i meget høj Grad har Censur. At der sker en fri Drøftelse, er i det store og hele til alles Gavn; men det ændrer ikke ved, at samtidig med at der er denne Frihed, skal der ogsaa være Ansvar. Det forekommer mig saaledes at være urimeligt, hvad der har fundet Sted i et lille Smudsblad i København. Man har der kunnet rette meget kraftige Angreb, og Resultatet har været det naturlige, at Redaktøren har faaet 6 Maaneders Fængsel, men det skal ikke overraske mig, om vedkommende Smudsblad alligevel vil fortsætte med sine Angreb som hidtil. Dette er en Urimelighed. Det bør være saadan, at samtidig med, at der er Frihed og ingen Censur, maa der være Ansvar, saa at man ikke har Adgang til at boltre sig saa frit, naar det drejer sig om at svine andre til, som Tilfældet hidtil har været.

Naar det er saaledes, staar det sikkert i nogen Grad i Forbindelse med det Forhold, som det ærede Medlem Hr. J. S. Foget var inde paa, med Bagmænd som de egentlige Angribere, saaledes som det var Tilfældet ved det Angreb, der blev rettet mod Redaktør Hendil i nogle Blade,